Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Enhver Sit

Ugeblad
for
Politik og Kristendom.

Redigeret af Henning Jensen og Kristensen-Randers.

№ 45. | Torsdag den 8. November 1888. | 3. Aarg.

Indhold: Breve fra Rigsdagen. — Solen. — Høsten er denne Verdens Ende. — De Unges Politik. — Landarbejder-Tidende. — Bekjendtgjørelser.

Breve fra Rigsdagen.

II.

Sygdom har forhindret mig i at overvære Rigsdagens Møder siden den første Dag. Jeg har altsaa ingen Ære af de gode og store Ting, der maatte være udøvet i den forløbne Tid, ligesom jeg heller intet Ansvar har for de mindre heldige Begivenheder, der mulig har fundet Sted. — Saavidt min Sygdom har tilladt det, har jeg selvfølgelig med Interesse fulgt Begivenhedernes Gang; og jeg kan ikke nægte, at adskilligt af hvad der er sket har fyldt mig med Skræk og Forundring. — Naar man er syg og lidende, er man gjærne fredelig stemt. Krigstrompetens Toner har intet tillokkende for den der ligger i Sengen, og man dur ikke til at svinge Sværdet, naar man er omringet af Medicinflasker.

Jeg har derfor havt noget vanskeligt ved at forstaa det Krigshumør, som vedvarende synes at besjæle Venstres Flertal, de nu saa berømte 32. — Det har været mig saa meget vanskeligere, som jeg af personlig Erfaring véd, at disse 32 Mænd ellers til daglig plejer at være de fredeligste og skikkeligste Mennesker under Solen, der, som man siger, ikke nænner at gjøre en Kat Fortræd. — Hvad er det, der har ophidset dem saadan, saa de bliver ved at støde deres politiske Dolke i gamle Meningsfællers Bryst? Thi det er det mærkelige, at de nøjes ikke med at tage Livet af en Mand én Gang. — Nej, ligesom hine frygtelige Mænd, der i sin Tid myrdede Kong Erik Glipping i Finnerup Lade, blev ved at gjennembore ham, til der saa at sige ikke var helt af ham igjen, — saadan vedbliver ogsaa hine frygtelige 32, den ene Gang efter den anden at bore deres Sværd i Hr. Hørups Bryst, som om de mistvivlede om, at de i det hele kunde faa Død paa ham. — Disse 32 kalder sig jo særlig de *danske* Rigsdagsmænd, medens Hr. Hørup og hans Venner antages at have en mere *europæisk* Natur. Er maaske den Blodtørst hvormed hine 32 danske forfølger Europæerne, et nyt Gjennembrud af den gamle danske Vikingeaand og Bersærkergang, som i sin Tid kostede Europæerne mange braadne Pander? Men paa den den anden Side, saa kunde de gamle dauske nok faa Bersærkergang, — men den holdt op igjen. Naar de havde rykket nogle Trær op med Rode og slaaet nogle enkelte af deres gode Venner ihjel, saa blev de igjen skikkelige for er Tid, og man kunde tale sig tilrette med dem. — Men saadan er det ikke med disse nye Danske. Der er ikke mindste Spor til at de begynder at blive trætte. Det synes ikke at være deres Mening at nedlægge Sværdet før det har drukket den sidste Europæers Blod.

Det var denne Gang Valget af Folkethingets Viseformænd, der gav Anledning til et nyt Udbrud af de 32's Blodtørst. Det vil være vanskeligt for de fleste at forstaa, at et saadant Valg kan sætte Lidenskaberne i Bevægelse. De allerfleste Vælgere lægger saa lidt Vægt paa hvem der er Viceformand, saa de er i Reglen uvidende om, hvem der beklæder denne Hæderspost. — Men man maa huske paa, at Rigsdagsmænd i adskillige Retninger ikke ere som andre Mennesker. I nogle Henseender ere de maaske bedre, men i andre Henseender ere de skrøbeligere end Folk i Almindelighed er. — Det at være Rigsdagsmand er jo i og for sig en Stilling, som giver en Mand en vis Anseelse. Man er bleven hævet nogle Tommer op over almindelige dødeliges Lod, man er, saa at sige, bleven synlig for det hele Folk. — Men derved udsættes vi for at der farer en Ærgjerrighedens Aand i os. Vi vil ikke nøjes med den Anseelse, som Stillingen

som Rigsdagsmand giver, men man vil indtage en udmærket Stilling i selve Rigdagsmændenes Kreds. Det kan være godt nok at sidde paa en almindelig Rigsdagsstol, men langt anderledes er det dog at tage Sæde i Bestyrelsen, eller endog at kunne hæve sig de tre Trin op til Formandens Lænestol, selv om det kun er som Viceformand. — Denne i og for sig prisværdige Ærgjærrighed udsætter imidlertid de paagjældende for den Fare, at komme til at se med en vis Misundelse paa dem der sidder inde med disse Æres og Tillidsposter, og har man saa tilmed af en eller anden Grund faaet noget personligt imod en Mand, der er beklædt med en eller flere saadanne Hværv, saa vil man sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at faa ham drevet bort. Og saa vil man naturligvis bestræbe sig for at faa Folk til at tro, at det har den allerstørste Betydning for Land og Rige, at dette sker, at hele Demokratiets Fremtid er afhængig af, at den Mand ikke sidder i Bestyrelsen, ikke er Viceformand osv. — Naturligvis véd ethvert fornuftigt Menneske, at det er den ligegyldigste Sag af Verden enten Per elller Poul er Viceformand, og de der foranstalter hele Spektaklet véd det allerbedst selv, og morer sig kosteligt naar de kan faa bildt Folk ind at den Sag har nogen Betydning. Men det gjælder jo nu at faa Folk til at tro, at Fædrelandet er i Fare, og saa forsikrer man med den alvorligste Mine af Verden, at det er i Fare. Og der er altid nogen der tror det.

Hørup blev altsaa kastet som Viceformand, og de 32 har atter frelst Fædrelandet og Demokratiet.

Hvis man nu imidlertid tror, at den nyvalgte Viceformand, Gaardejer Albertsen, af personlig Ærgjerrighed har attraaet denne Værdighed, saa vil man sikkert gjøre ham Uret. Albertsen er naaet ikke saa lidt ud over „Støvets Aar", og skjønt dette just ikke udelukker, at man kan tragte efter Verdens Glans og Ære, saa vil enhver, der kjender lidt til gamle Albertsen, snart blive enig med sig selv om, at det er ikke dette, der har blændet ham. — Det er ganske simpelt gaaet med Albertsens Valg, som da Kardinalerne i Rom en Gang skulde vælge en Pave. Thi da der var en hel Del at vælge imellem, som nok allesammen havde Lyst til det Embede, saa enedes man om at vælge en gammel, affældig Kardinal, som af alle ansaas for at være en meget medgjørlig Mand. Derved opnaaede man tre Ting. Først havde den nyvalgte gamle Pave ikke nogen rimelig Udsigt til i længere Tid at kunne beklæde Pavestolen, og der var altsaa snarlig Udsigt for en af de andre Kardinaler til at komme i Betragtning. Og ved at vælge den gamle Kardinal, som ingen før havde tænkt paa, opnaaede man desuden, at ingen af dem, der særlig mente sig skikkede og værdige til at bestige Pavestolen, kunde føle sig forurettede. Og endelig gjorde alle Regning paa, at en saa skrøbelig gammel Mand vilde være let at lede, og at enhver ved hans Hjælp kunde vinde forøget Indflydelse og Magt.

Man tør vistnok forudsætte, at lignende Tanker og Betragtninger har gjort sig gjældende ved Albertsens Valg. — Nu kommer det an paa, om det ikke gaar med gamle Albertsen, som det gik med hin Pave. Thi da han var kommen op paa Pavestolen, saa var det ligesom han blev et helt andet Menneske. Alderdom og Skrøbelighed var som blæst bort, og med Tordenrøst lod han Kardinalerne vide, at han skulde nok forstaa at holde Styr paa dem. — Hvis det kunde lykkes gamle Albertsen noget at standse den Blodtørst og indskrænke den Bersærkergang, som hans nærmeste Meningsfæller i den senere Tid har hengivet sig til, — saa vilde han i Sandhed derved gjøre sig fortjent af Samfundet og særlig bidrage ikke lidet til at berolige os, der ikke er saa lykkelige at høre til de 32. — Thi det kan ikke nægtes, at vi har begyndt at faa en alvorlig Skræk i Blodet, da vi, saa at sige, altid har en Følelse af at gaa med Livet i Hænderne. Hvad nytter det nemlig, at man selv gaar med „Kniven i Ærmet", naar man hvert Øjeblik kan være udsat for at møde en af hine frygtelige 32, der sandelig ikke nøjes med at gaa med Kniven i Ærmet, men som uafbrudt gaar med draget Sværd.

Under disse Omstændigheder kunde det synes klogt for alle dem, der ikke hører til de 32, at skilles fra dem. Livet er dog kjært, og kunde man frelse sit Liv ved at tage Afstand fra hine 32, saa var der vel mange, der vilde gjøre det. Men det er netop det, som er det mislige for alle os andre, at vi opnaar ikke den mindste Sikkerhed ved en Adskillelse. Tværtimod! dette vilde snarere give Signalet til, at de 32 med endnu større Forbitrelse vilde kaste sig over os. Vi er stillet ganske som hin Mand med Hatten, der fik Prygl, enten han tog den op, eller han lod den ligge. Bliver vi hos de 32, skal vi myrdes, men skiller vi os fra dem, saa skal vi ogsaa myrdes. — Der er ogsaa to andre Grunde, der for Øjeblikket vilde gjøre en ligefrem Adskillelse af Venstre mindre heldig. Den første er den, at vi jo om kortere Tid staar overfor nye Valg. Men at Venstre skulde gaa til Valg, delt i 3 eller 4 Partier, vilde aabenhart kun være til Skade, især da den Strid, som er i Venstre paa Rigsdagen, endnu kun i ringe Grad er trængt ud i Befolkningen. — Den anden Grund er den, at det er endnu fuldstændig umuligt for mange Rigsdagsmænd at se, hvad det egentlig er, der adskiller Venstre, andet end disse personlige Spørgsmaal om, hvem der skal sidde i Bestyrelsen, og hvem der skal være Viceformænd osv. Og skjønt der hos den største Gruppe i Venstre nu er kommen en Stemning op for at puste disse Ubetydeligheder op til store Spørgsmaal, saa er der dog ingen Grund for os andre til at følge dem paa denne Vej.

Vi har altsaa for Øjeblikket ikke andet at gjøre end at staa stille og tage imod de Prygl, de andre under os. Denne Stilling er ganske vist ikke behagelig. Men man maa haabe, at en ikke for fjærn Fremtid maa bringe saa megen Klarhed indenfor Venstre paa Rigsdagen, saa der kan tilvejebringes et Grundlag for virkelige Sammenslutninger og virkelige Adskillelser. — Dette vil være den eneste Maade, hvorpaa de nuværende Tilstande kan ophøre, disse Til-

stande, der i Smaalighed og politisk Umodenhed overgaar al Beskrivelse.

Solen.

Solen er, ligesom Maanen, en gammel Bekjendt. — Men ligesom der er Mennesker, som man har set mangfoldige Gange uden at kjende andet end deres Ydre, fordi vi aldrig nogen Sinde har tænkt paa at anstille Betragtninger over deres indre Væsen, saadan er der vistnok mange, der kun har et fuldstændig overfladisk Bekjendtskab til Solen. — Man véd, at det er den, der lyser og varmer; men manges Viden er maaske ogsaa indskrænket hertil.

Solens Afstand fra Jorden er 20 Millioner Mile. Men det er vanskeligt at faa nogen klar Forestilling om denne Afstand blot ved at høre dette Tal. For bedre at forestille sig denne Afstand har man derfor beregnet, hvor længe Lyset er om at naa fra Solen til Jorden. Lyset bevæger sig med en Fart af 40,000 Mile i ét Sekund. Altsaa, tænder man et Lys i 40,000 Miles Afstand, saa vilde Straalerne fra dette Lys være et Sekund om at naa os, forudsat at Lyset var stærkt nok til at kunne sés i den Afstand. — Lysstraalerne fra Solen bruger 8 Minuter og 14 Sekunder for at naa Jorden. I Virkeligheden ser vi altsaa aldrig Solen paa det Sted paa Himlen, hvor den virkelig befinder sig, men vi ser den der, hvor den stod for 8 Minuter og 14 Sekunder siden. — En Kanonkugle vilde bruge ca. 10 Aar for at naa fra Jorden til Solen, hvis den stadig farer af Sted med den Fart, den har ved Udskydningen. — Kunde man her paa Jorden høre, hvad der foregik paa Solen, vilde Lyden deraf først naa os ca. 14 Aar efter at Lyden var opstaaet paa Solen.

Solen er 120,000 Gange større end Jorden. — Tænker vi os Jorden fremstillet ved en Kugle paa 1 Fod i Gjennemsnit, vilde Solens forholdsmæssige Gjennemsnit være ligesaa stort, som Rundetaarn er højt. En Lærer vilde en Gang give sine Skolebørn en levende Forestilling om Solens Størrelse i Forhold til Jordens. Han lod dem da tælle det Antal Korn, der kunde rummes i et Pottemaal. De fandt, at dette var ca. 10,000. Han lod da Børnene danne en Korndynge paa 120 Potter. Saa tog han ét Korn ud af Dyngen og sagde til Børnene: „Se, det er Jordens Størrelse“, og saa pegede han paa Bunken og sagde: „Og det er Solens.“ Saa forstod Børnene, at Solen var stor og Jorden lille.

De fleste tror, at Solen er skinnende blank og ren. Man bruger jo tit det Udtryk at være „ren som Solen“. Men naar man betragter den i store Kikkerter, saa viser det sig, at det er kun daarlig bevendt med Renheden. Solen viser sig da som fuldstændig marmoreret, bestaaende af en hel Mængde smaa. lysende Korn, der hviler paa en mørkere Bund. Hist og her opdager man store sorte Pletter; andre Steder ser man stærkt lysende Steder, ligesom Fakler. — Det er især disse sorte Pletter, som har vakt Opmærksomhed. De kan være saa store, saa de overgaar Jordens Størrelse mange Gange. De kan komme ganske pludselig, men de kan ogsaa danne sig langsomt. De forandrer deres Form og Udseende fra den ene Dag til den anden, undertiden fra den ene Time til den anden. De findes i Reglen kun paa Midten af Solen, og de forekommer ikke altid lige hyppigt. Man har lagt Mærke til, at der hvert 10de eller 11te Aar kommer et usædvanlig stort Antal Pletter. Aar 1882 var saaledes Solpletternes Antal paa Højdepunktet. Saa aftager de i Løbet af en 5–6 Aar, begynder saa atter at tiltage og vil i 1892 eller 93 atter være paa Højdepunktet. — Endvidere har man lagt Mærke til, at jo flere Solpletter der er, desto uroligere er Luftkredsen hernede paa Jorden, Nordlysene er talrige og stærke, Stormene er hyppigere end sædvanlig, Luften er rigere paa Fugtighed. — Mange tror jo, at Maanen har en hel Del Indflydelse paa Vejrliget; men dette er en fuldstændig Overtro. Maanen kan i den Retning hverken gjøre godt eller ondt. Nej, vort Vejrlig afhænger meget snarere af Tilstanden paa Solen. Jo uroligere Forholdene er deroppe, desto uroligere synes der ogsaa at være hernede.

Man mener nemlig, at disse Solpletter tyder paa, at der paa Solen er uroligt Vejr. Ganske vist er der endnu ingen, som med Bestemthed har turdet sige, hvad Solpletterne egentlig er, men de fleste synes at være komne til det Resultat, at de fremkommer ved store Hvirvelstorme paa Solen, hvorved det Skylag, som omgiver Sollegemet, sønderrives, og vi ser ind paa selve Solens Kjærne. Det Spørgsmaal, om der fra disse Solpletter udgaar mere eller mindre Varme end fra den øvrige Soloverflade, er der delte Meninger om, og det maa derfor betragtes som uafgjort endnu.

Men disse Pletter er ikke det eneste mærkværdige, som viser sig ved en nøjere Beskuelse af Solens Overflade. Alle véd, at naar Maanen paa sin Vej kommer til at staa mellem Solen og Jorden, saa indtræder en Solformørkelse; Maanen skjuler det egentlige Sollegeme for os. I det Øjeblik Formørkelsen er total, — hvilket kan vare nogle Minuter, — ser man en lysende Glorie. Man mente først, at denne Lysglans udgik fra Maanen, men er nu kommet til det Resultat, at det er en lysende Luftkreds, der hviler ovenover Solens Overflade. I denne lysende Glorie opdager man endvidere nogle røde Flammer, der undertiden udgaar fra selve Sollegemet, undertiden synes at svære frit over dette. Det er de saakaldte Protuberantser. Disse Flammer kan have de forskjelligste Former. Snart ligner de Bjærge, snart Planter eller Træer, snart et Springvand. De slynger sig og bugter sig og antager hvert Øjeblik en anden Skikkelse. Undertiden er det, ligesom de springer itu ved en Eksplosion og falder ned som en Ildregn, hvis enkelte Draaber kan have en Højde af ca. 250 Mile. Disse Ildsøjler hæver sig fra Solen op i Luften med en

uhyre Hurtighed. I Løbet af 10 Minuter kan en saadan Protuberants stige til en Højde af 46,000 Mile.

De Lærde synes saaledes at være komne til det Resultat, at den Del af Solen, som er synlig for os, ikke er det egentlige Sollegeme, men kun Solens Atmosfære eller Luftkreds, Skyerne omkring Sollegemet. At disse Skyer er af en ganske anden Beskaffenhed end de Skyer, der findes i Jordens Luftkreds, skal vi senere komme til at se. Den egentlige Solkjærne ser vi ikke, og vi vèd ikke engang, om denne Kjærne er en glødende flydende eller en glødende luftformig Kugle. Men i denne Solens Luftkreds er der den voldsomste Bevægelse. Den er som et Hav af Ildskyer, pisket af forfærdelige Storme. Og fra selve Sollegemet slaar der stadig Flammer op, der kan naa en Højde af 46,000 Mile. — Det er selvfølgelig fuldstændig umuligt for os Mennesker at gjøre os nogen som helst Forestilling om det forfærdelige Oprør, som hersker deroppe. — Men vi bør dog vide, at naar Solen stille og fredeligt staar paa Himlen, saa er denne Stilhed og Fred kun tilsyneladende. — Det, som her er sagt, vil være tilstrækkeligt til at vise, at vi kan være glade ved at være i en passende Afstand fra den. En Klode, der udsender Flammer paa ca. 50,000 Miles Højde, vilde ikke være noget behageligt Naboskab. — Hvis Maanen var ligesaa urolig, saa vilde dens Flammetunger omtrent kunne slikke Jorden.

Men hvad er saa Solen af, hvilke Stoffer indeholder den? Det er først fra 1860 at man har kunnet besvare dette Spørgsmaal, ved Hjælp af den saakaldte Spektralanalyse. Det vil blive for vidtløftigt at give en Forklaring heraf, og jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at man nu er i Stand til at sige, ikke alene hvilke Stoffer der findes i Solen, men ogsaa hvilke Stoffer der findes i de Fixstjærner, hvis Lys er Aartusinder om at naa ned til os. Det har da vist sig, at der i Solen findes ganske de samme Stoffer som her paa Jorden, hvilket man forøvrigt paa Forhaand kunde slutte, da man var kommen til Erkjendelse af, at Solen og de til den hørende Planeter en Gang udgjorde en samlet Masse. Der findes i Solen Jærn, Zink, Kobber, Bly osv., ganske ligesom hos os. Men der er, vel at mærke, den Forskjel, at medens disse Stoffer hos os kun findes i stivnet Tilstand, saa er de, paa Grund af Solens uhyre Varme, i Solen kun tilstede i flydende Tilstand eller mulig endog kun i Dampform. Medens Jordens Skyer altsaa bestaar af Vanddampe, bestaar Solens Skyer af Jærndampe, Blydampe, Kobberdampe osv.

Solens Varme er selvfølgelig umaadelig. Man har gjort Forsøg paa at beregne, hvor mange Grader der er, men disse Forsøg har hidtil ikke ført til nogen paalidelig Afgjørelse. Nogle sætter Varmen til 300,000 Grader, andre til 10 Millioner. Der er under alle Omstændigheder en Varme, som vi ingen som helst Forestilling kan gjøre os om. — Men nu er Spørgsmaalet, om Solen til evig Tid vil være i Stand til at afgive denne uhyre Varme, om den ikke en Gang vil blive afkølet? Den har stadig Udgift af Varme, som den udstraaler i Verdensrummet, og hvis den ikke havde en Indtægt af Varme, skulde man synes, at den snart maatte være færdig. Men nu har Videnskaben virkelig ment at kunne paavise, at Solen ogsaa har en Varmeindtægt. Sagen er nemlig den, at hver enkelt lille Del af Solen paa Grund af Tyngdeloven stræber at komme indad mod Solens Midtpunkt. Hver Del udøver altsaa et Tryk paa de nedenunder liggende Dele, og ethvert Tryk frembringer Varme. Paa Grund af dette Tryk bliver Solmassen imidlertid stadig tættere, Solens Omfang formindskes. Man mener, at Solen paa Grund af dens Fortættelse aarlig mister en 90 Fod af sit Gjennemsnit. Men denne Fortætning og Formindskelse frembringer saa megen ny Varme i Solen, at man har udregnet, at denne nye Varme vil kunne erstatte den Varme, som Solen ved Udstraalingen mister, saa den ikke lider noget kjendeligt Tab i 17 Millioner Aar endnu. — Der er altsaa ingen øjeblikkelig Fare paafærde. — Dog vil der komme en Tid, da Solens Tæthed bliver saa stor, at Tiltrækningen mellem dens enkelte Dele ikke mere er istand til at fremkalde Varme. Den vil da endnu en Tid kunne vedblive at afgive Varme, men den vil ikke have nogen tilsvarende Varmeindtægt, og vil da til Slutning slukkes.

Der var en Tid, da man troede, at Solen bevægede sig omkring Jorden, og at denne stod stille. Dette er man, som bekjendt, forlængst kommet bort fra. Man vèd nu med Vished, at det er Jorden og alle de andre Planeter, der bevæger sig om Solen. Man har ogsaa længe vidst, at Solen drejede sig med en uhyre Hastighed om sig selv. Men man antog, at denne Bevægelse var den eneste at Solen havde, at den altsaa forøvrigt stod fast, saa at sige, paa det samme Punkt i Verdensrummet. Nu er man imidlertid ved meget vidtløftige og sindrige Beregninger kommet til det Resultat, at Solen ogsaa har en Bevægelse udad i Verdensrummet. Men da Solen paa denne Fart igjennem Verdensrummet fører baade Jorden og alle de andre Planeter med sig, kan vi selvfølgelig ikke bemærke denne Bevægelse. Det eneste, hvorpaa det kan bemærkes, er, om Solen kommer nærmere til nogle af Fixstjærnerne og fjærner sig fra andre. Og nu har man virkelig opdaget, at Solen bevæger sig frem imod en Stjærnegruppe i Himmelrummet, som man kalder Herkules, og at denne Bevægelses Fart er ikke mindre end 88,200 Mile om Dagen. — Der er derved kommet Spørgsmaal frem af en overordentlig Interesse. Thi naar det saaledes er givet, at Solen bevæger sig ud i Rummet, saa er der jo en Mulighed for, at der er en eller anden ubekjendt Klode, som den bevæger sig om, og som den og alle Planeter altsaa, saa at sige, er afhængige af. Der er en Mulighed for, at Solen selv er en Slags Planet for et endnu større Himmellegeme, der ligger i en uhyre Afstand fra os. — Nogle Astronomer mener, at den største af Stjærnerne i den bekjendte Syvstjærne er den Centralsol, omkring hvilken vort Solsystem bevæger sig. — Men man er endnu ikke kommet til bestemte Resultater herom. — Kun saa

meget synes at kunne betragtes som afgjort, at vi farer ud i Verdensrummet med en Fart af ca. 90,000 Mile om Dagen. Og at der endda ikke synes at være nogen Mulighed for et Sammenstød med andre Kloder i en overskuelig Fremtid, tyder paa, at der i Verdensrummet er rigelig Plads.

„Høsten er denne Verdens Ende."

Der er en Kjendsgjerning, som kan fylde alvorlige Folk med Gru, hvis de ikke faar den at se i det rette Lys. Kjendsgjerningen er den, at kun en liden Del af de talløse Menneskeskarer, Jorden har baaret og bærer, er komne ind paa ret Vej under deres Vandring her. For Øjeblikket lever der nok om ved 1300 Millioner Mennesker trindt omkring i Jordens Lande. Kun godt og vel Fjerdeparten af alle disse Sjæle bærer Kristennavnet; alle de andre, de faa Jøder undtagen, bærer et eller andet Hedningnavn. Saaledes er det nu. Og ser vi tilbage ud over alle de Slægtled, der har fyldt vor Klode i skiftende Rad, da er det ikke noget mere lysteligt Syn der møder os. I det stadig voksende Sjælehav, der i Aartusinder har overskyllet Jorden, og hvis Draaber er levende Sjæle, er det forholdsvis faa, der flød ind i Livets Fremskridtsstrøm; det store, store Flertal gled lige fra Fødselen af, ja vel endda før, ind i de døde Vande, der rummer *Samfundenes* og *Udviklingens Stedbørn*. Saa er det vel rigtigt, naar Menneskelivets Historie giver os Indtrykket af en Strøm, som for største Delen havner i et Fortabelsens Dyb?

Aa nej! lad os gaa ind i en anden Billedkreds, der byder os lysere Syner. Lad os sige, at Menneskeslægten er levende Sæd, med Liv af en saadan Art, at hvert Straa taaler at flyttes fra Livets Vange over paa en af de Marker, der ligger uden for vore Øjnes Synskreds. Det var jo da tænkeligt, at mangt et Korn, der har vist sig som et Udviklingens Stedbarn, fik bedre Vækst paa de Agre, vi ikke kan se.

Billedet her stammer fra Herrens egen Mund. Han udtalte, at „Høsten er denne Verdens Ende" (Matth. 13, 39). Men da denne Verdens Ende ikke er oplevet endnu, saa har altsaa heller ingen af os set Høsten. Videre er vi ikke, end at vi maa nøjes med et Skjøn om Høstudsigterne. Og

„om Høsten vil lykkes,
derom kan man tykkes
i Vaaren, omtrent hvad man vil."

Vi kan sagtens ikke nøde nogen til at haabe paa en god Høst. Men naar der er dem, der stadig taler om, at vor Gud bjærger kun lidt Korn i Lade ved Dagenes Ende, kun „den lille Flok," da kan det ikke være af Vejen, at et lysere Syn ogsaa faar Ordet, og det skal netop ske her.

I Lignelsen om Kongesønnens Bryllup, der udtrykkelig kaldes *„et stort Gilde"* (Matth. 22, 9), er der sagt, at Gildeshuset blev fuldt af Gjæster, Folk, som var samlede sammen ude fra Verdens mange hinanden krydsende Veje, da de særlig budne, Jøderne, ikke vilde komme. Og saa siges der videre, at da Kongen gik om blandt de mange Gjæster, traf han kun ét Menneske, som ikke kunde taales ved Gildet, og som derfor blev sat ud. Dette Træk i Lignelsen spaar ikke om en mager Høst, tværtimod. — Ligesaa har vi Herrens Ord for, at Korn, som saa' ilde ud her, endda skal naa at kunne tælles blandt Høstens gyldne Prydelser. Hos Matthæus læser vi (11, 20—24): „Da begyndte han at laste de Steder, hvori hans fleste kraftige Gjerninger var skete, fordi de ikke havde omvendt sig. Ve dig Korazin! Ve dig Betsajda! thi hvis de kraftige Gjerninger var skete i Tyros og Sidon, som er skete i eder, da havde de for længe siden vendt om i Sørgedragt og Aske. Men jeg siger eder, det skal blive taaleligere for Tyros og Sidon paa Dommens Dag end for eder. Og du Kapernaum, som er ophøjet til Himlen, du skal nedstyrtes til Dødsriget: thi var de kraftige Gjerninger skete i Sodoma, som er skete i dig, var den vel bleven indtil denne Dag; men jeg siger eder, at det vil blive taaleligere for de Sodomitters Land paa Dommens Dag end for Dig." — Om Tyros, Sidon og Sodoma, som groede en vild Vækst, skjønner vi to Ting af Herrens Tale. *Først* siges der, at deres Dage kunde have blevet flere og bedre paa Jorden, hvis der var blevet rakt dem bedre Lægemidler, end Tilfældet var. At dette ikke skete, er vel til Dels en Hemmelighed i Guds Styrerplan, men har dog sagtens nogen Grund i, at Gud havde ikke blot disse tre Byer at frelse, men en hel Jord at tage Hensyn til. Og *dernæst* erfarer vi, at den Redning, som ikke blev budt de vanartede Stæders Folk her, den kommer de alligevel ikke til at savne, thi Dommens Dag bliver ikke en Fortabelsens Dag for dem.

Vor Herre vilde gjerne gjøre den trange Tid, som Udviklingens og Samfundets Stedbørn har at døje, saa kort som mulig; derfor sagde han til sine Disciple da han saa' ud over ynkværdige Skarer: „Høsten er vel stor, men Arbejderne faa; bed Høstens Herre, at han sender Arbejdere ud til sin Høst" (Matth. 9, 73—38). Det er vor Pligt at røgte Agrene. Er det da ikke underligt, at mange i Steden for at ynkes over den vantrevne Sæd, en Vantrivsel, de selv tit har Skyld i, bruger Tiden til at fordømme dem! Godt, at Høstens Herre tager anderledes paa Tingene, saa han lige til Dagenes Ende arbejder for en god Høst.

J. P. Kristensen-Randers.

De unges Politik.

(Ved Jens Peder Sundbo.)

Tonen. Det er ikke lysteligt at blande sig i de Skjænderier, som føres mellem „Politiken" og „Morgenbladet". Der er paa begge Sider saa meget Skrig men kun saa lidt Uld, og at to Blade maaler hin-

anden Skæppen fuld ved Kvartalsskiftet, er desuden noget, som ikke har Betydning for andre end dem selv. — Men det ser ud til, at der er ved at indsnige sig en ny *Tone* i vort offentlige Liv. — En Tone som vi unge maa have et vaagent Øje med, for hvis den faar Indgang, vil det blive os, der kommer til at trækkes med den i Længden.

Siden Hørup blev smidt ud af Venstres Styrelse, er det gamle Morgenblad aldeles ellevildt. Det vil have ham fra Statsrevisoratet og helt ud af Folketinget, om det blot kan række saa vidt. Er der bare det mindste Tegn til Misfornøjelse i Kjøgekredsen, saa er „Mgbldt." lige saa hurtig som Hr. Matzens Blad til at lade den Slags *Sladder* gaa videre. Men ikke bare Hørup skal kostes. Hvis det gamle *Hoved organ* kan være til Tjeneste med et lille Puf til andre Rigsdagsmænd, saa holder det sig ikke tilbage. Forleden dækkede det op med et Par Linjer af „Middelfart Avis" under Overskriften: *Middelfartkredsen bliver ked af sin Folketingsmand.* Dette stod der nu rigtignok ikke noget om i Middelfartavisen. „Morgenbladet" vilde bare melde sig til Tjeneste. At blande sig i en Folkethingsmands Forhold til hans Valgkreds, det er ellers noget, som i mange Aar er blevet regnet for en Højrelast, og det er i hvert Fald ikke noget videre smukt Arbejde for et Venstreblad overfor en Venstremand. Der er noget i denne personlige, prikkende og stikkende Undergravning af Meningsfæller, som minder om *Kaninerne* i Norge.*)

At Hørup blev sat ud af Venstres Styrelse, det kunde maaske siges at være noget lignende, som der i Fjor blev gjort ved Berg, — og det er jo muligt, at den Styrelse trængte til at blive mere ensartet, skjøndt det er ikke godt at sige hvorfor Skiltet skal være ensartet naar Bøttens Indhold ikke er det. Dog lad det gaa. Herligheden ved at sidde i den Styrelse var vel ikke saa stor. Men hvis Hørup ogsaa skal smides fra Statsrevisoratet, fordi han er blevet uenig med en Mand som Hr. N. J. Larsen, hvis Hr. Larsen med andre Ord skal være Statsrevisor i Stedet for Hørup, og hvis dennes Stilling fremdeles skal undergraves hos Vælgerne, saa er vi ganske paa Højde med Kaninvæsenet i Norge. Vi mangler heller ikke den religiøse Baggrund. Det er nemlig ikke bare, som nogle synes at mene „*vort gode danske Smør*" der har fældet Hørup. Jeg vilde meget nødigt se Hørup kastet bort fra Venstres Tillidsposter paa Grund af Smørret. Det er en Fanatisme, et saa lille Maal af personligt Frisind og Fordragelighed, at jeg ikke vel kan forliges med det, skønt jeg var og er en bestemt Modstander af Hr. Hørups Standpunkt i den Sag. Imidlertid fik det gaa, hvis der ikke var andet bag ved end Smør. Det var dog altid Politik. Men der er ogsaa noget andet. „Mgbldt." nævner aldrig Hørup uden at kalde ham „*Brandesianer*". Dette Udtryk er en Bussemand, som Bladet mener at kunne kyse skikkelige Bønderfolk med. Derfor fremstilles Hørup som en Lommeudgave af Brandes. Med den Politik Dr. Brandes fører, kan man naturligvis ikke kyse Folk, men des lysteligere gaar det med hans religiøse Standpunkt. — Al Ære for ethvert alvorligt Menneske, der træder frem til Forsvar for sin *Tro* eller *ikke-Tro*. Men D'hrr. N. J. Larsen, Borchsenius og Secher som Troens Stridsmænd ved hvert Kvartalskifte, — det hører dog nærmest til de komiske Fremtoninger. — Hvis det her efter skal være godt Latin at „*bruge*" Kristendommen som Skalkeskjul for andre Interesser, saa vil det medføre et grænseløst Hykleri i vort offentlige Liv. — Den Metode stak allerede Hovedet frem, da Brandes første Gang blev valgt paa Langeland, da huggede Jens Lund fra Vejstrup Hovedet af Uhyret. Men der synes nu at være udvokset andre 7 Hoveder i Stedet.

Her er ikke Tale om hvilket af Venstrepartierne, der fører den bedste Politik? Her er kun Tale om *Tonen*; den kan være slem hos Hørup, han kan bruge stærke og haarde Ord om sine Modstandere. Men den snigende kaninagtige Undergraven af Modstanderens *religiøse, økonomiske* og *personlige* Forhold, — den har jeg dog ikke set ham nedlade sig til, det er dette *Kaninvæsen*, som vi unge maa være paa Vagt imod, for det har intet at gjøre med den solide gamle Regel: at fægte med aaben Pande, for hvad jeg for Alvor tror. Men hvis vi ikke holder Vagt, kommer det listende over os som en Tyv om Natten, for vor Tid er netop Kaninernes Tid. —

*) Se Anmeldelsen af „Sankt Hans Fest" i Nr. 4 af indeværende Aargang.

Landarbejder-Tidende.

Ved *Jens Peder Sundbo.*

Til **Sygekasserne** kommer Tvangen i Form af en Sygekasseinspektør. Han skal baade føre Tilsyn med Medlemmerne og med Kassernes Pengesager. Medlemmerne kan han jage ud, hvis de ikke er saadan indrettede, som Sygekassemedlemmer efter hans Mening bør være indrettede. Og Foreningerne kan han udelukke fra Anerkjendelse, naar han finder noget at udsætte paa deres pengelige Forhold eller han finder for godt at klage over Styrelsen. Han bliver i Virkeligheden lige saa meget Selvhersker over Sygekasserne, som Estrup for Øjeblikket er det over Statskassen. Vel skal Inspektøren staa til Ansvar for sin Herre og Mester, Indenrigsministeren. Men vi kjender jo nok Embedsmændenes Ansvarlighed i dette Land. Den er af samme luftige Beskaffenhed som Ministeransvarligheden.

Hvad det saa end er for en af Sygekassernes gode Egenskaber, Bagstrævet er begejstret for, — Frivilligheden kan det ikke være. Og Forslaget bliver i det hele lige løjerligt, fra hvilket af Arbejderens Synspunkter man end ser det. Men derfor kan det gjærne være den rette Maade for en Minister at gjøre „*Bolledejg*", — særlig naar den skal sættes frem paa et Valgbord.

Landarbejderne og — Hundene. Landarbejderne har været paa Omtale i Rigsdagen. Det er en Begivenhed, for det er noget, som ikke just sker hver Dag. Og det er meget betegnende, at *Hundene* gav Anledning til det. Først Hundene, og saa Arbejderne, det er desværre en alt for almindelig Tankegang.

Hr. Nellemann vil have Hundeskatten forøget i Byerne og have den forøget paa Landet. Hundehold er en overhaandtagende Luksus, som han mener at kunne hæmme ved en Skat. Herom forelagde han allerede i Fjor en Lov. — Men der var straks 74,000 Kjøbenhavnere, som underskrev en Adresse til Fordel for de betrængte firføddede Skabninger. En hel Del af disse vilde komme til at lade Livet paa Grund af den Skat, mente Kjøbenhavnerne, og det var dog baade Synd og Skam, om ikke Hundene skulde have Lov til at „fryde sig ved Livet i deres Dages Vaar".

Det var disse to Standpunkter, der forleden Dag mødtes i Folkethinget ved første Behandling af Hundeloven. Hr. N. J. Larsen var den fornemste Forsvarer for Hundene, medens Hr. E. Brandes angreb dem paa det voldsomste. Hr. Larsen forsvarede da ogsaa Landarbejdernes Hundehold, og det var jo meget pænt af ham. En Husmandsfamilie kan bedre have Behov at holde Hund end den rige Godsejer, som har saa mange andre Dyr og saa mange andre Fornøjelser. Det kan undertiden have stor Betydning, at de fattige Børn har et saadant lille Dyr at lege med. En Skat paa Hundeholdet vil derfor enten tilføje Landarbejderne et nyt Savn til alle de andre, idet de skal miste deres Hund, eller ogsaa vil det trække flere Penge ud af deres Lommer. Og en Skat vil altid falde meget haardere paa Husmanden end paa Godsejeren.

Men Hr. Larsen skulde ikke have forsvaret Hundenes Færden paa Gader og Veje, for der er de virkelig ikke saa skikkelige, som han giver dem ud for. Hvis han skulde færdes til Fods ude paa Landet, vilde han snart faa at vide, hvor skikkelige Hundene er. Han vil ikke slippe igjennem en eneste Landsby uden at have en Flok bjæffende Køtere bag efter sig, og i mange Tilfælde vil de forsøge at stifte nærmere Bekjendtskab med hans Ben. Men der er naturligvis ikke Spor af sund Mening i, at et Rovdyr saaledes skal have Ret til at forulempe vejfarende Mennesker.

At lægge Skat paa Hundeholdet kan imidlertid ikke hjælpe noget paa dette Forhold. Hundenes Antal vil ikke indskrænkes noget betydeligt derved. De Rige vil i alle Tilfælde beholde deres Hunde, og det er slet ikke mere morsomt at blive bidt af en rig Hund end af en fattig. Men hvad skulde der være i Vejen for at holde Hundene indelukkede eller tøjrede? Hvorfor kan man ikke lige saa godt have en *Hundefold* som en *Grisefold* eller en *Hønsegaard*. Der var ogsaa en Tid, da man mente, at Svinene nødvendigvis skulde have Frihed til at rode saa meget de vilde paa Gader og Veje. Det er man dog kommet bort fra, og Svinene befinder sig helt vel ved det. Saa maatte Hundene vel lige saa vel som alle andre Dyr kunne finde sig til Rette i mere indskrænkede Forhold. Og det vilde ikke være uoverkommeligt for en Husmand at have en lille Fold til sin Hund, der saa af og til kunde tages ind til Moro for „Børn og barnlige Sjæle". En saadan Ordning vilde slaa to Fluer med et Smæk: Vilkaarene for Hundeholdet blev nogenlunde lige rimelige for alle, og Folk kunde færdes i Fred paa Vejene.

Men Hundene er et mægtigt Parti, det kan vende op og ned paa meget i dette Land. De kan gjøre Hr. N. J. Larsen til Ordfører for 74,000 Kjøbenhavnere, medens hans sædvanlige Modstander, Hr. E. Brandes, som ellers er Kjøbenhavnernes Talsmand, — han maa tale for Hr. Nellemans Forslag.

Hvad om Hundene i Aar blev, hvad Smørret var i Fjor.

Jysk Husmandsforenings Repræsensanter, Styrelse, Revisorer og Forretningsførere holder Møde i Skanderborg Mandag den 12. November for bl. a. at tage Stilling til de af Regeringen forelagte Arbejderlove. Jyderne synes her som sædvanlig at være kommet foran. Men Landarbejderne paa Øerne bør ikke vente for længe med at drøfte de fremsatte Spørgsmaal. En Udtalelse fra dem kan her faa stor Betydning, thi i vor Tid faar Borgerne kun Del i Statskassens Midler, naar de forstaar at lange til Fadet. Hvis ikke Landarbejderne siger deres Mening, kan de være ganske sikre paa, at „*Arbejderlovene*" ikke bliver noget for dem, og det værste er, at de saa selv bærer en Del af Skylden for det daarlige Udbytte. Derfor bør der rundt om i Landet holdes Arbejdermøder til Oplysning og Forhandling om de fremsatte Forslag. Hvor der som her paa Sjælland findes Arbejderforeninger er det naturligt, at de gaar i Spidsen og sammenkalder til Møderne. Men ogsaa paa Egne, hvor man endnu ikke er naaet til Foreninger, maa Arbejderne kunne kaldes sammen til slige Møder. Der findes dog altid nogle Arbejdere i hver Egn, som har Interesse for Spørgsmaalene og de vil let, om det gjøres nødig, kunne søge mere sagkyndig Vejledning til Ordning og Indledning af Møderne.

Dansk Arbeiderforbund. Det paa de sjællandske Landarbejderes Delegeretmøde, der blev holdt i Kjøbenhavn den 24. September, nedsatte Udvalg holdt Møde i Næstved i Søndags, den 4. November.

Det paa det første Møde foreløbig antagne Program blev forhandlet, noget ændret og udvidet, hvorefter det fik følgende Form:

1. Ved Lov indføres Livsfæste eller fleraarigt Lejemaal for Huse paa Landet; ved Fratrædelse gives Erstatning for udførte Forbedringer.

2. De i Lovgivningen indeholdte Bestemmelser om Husets Bevarelse bør opretholdes og udvikles. Antallet af jordejende Huse forøges i størst mulig Udstrækning.

3. Det Offenlige bør yde ubemidlede fri Lægehjælp, Medicin og Hospitalspleje, uden at det betragtes som Fattighjælp.

4. Midlertidig Hjælp, som paa Grund af Sygdom

eller Arbejdsløshed ydes af det Offenlige, medfører ikke Tab af borgerlige Rettigheder.

5. Oprettelse af Alderdomsforsørgelseskasser, der ydes saadanne Tilskud af det Offenlige, at de ikke stiller uoverkommelige Krav til Arbejdernes Selvhjælp.

6. Fattigvæsenet forbydes at forsørge Børn og hæderlige, ikke-arbejdsdygtige Mænd og Kvinder sammen med Forbrydere eller moralsk fordærvede Personer.

7. De indirekte Skatter nedsættes; Tolden paa Livsfornødenheder ophæves.

8. Forbedret og udvidet Undervisning indføres i Folkeskolen.

9. Almindelig lige og direkte Valgret fra det 25de Aar saavel til Kommunen som til Rigsdagen.

10. Indførelse af hemmelig Afstemning ved de politiske og kommunale Valg; Valgene foretages paa en Søndag eller lovbestemt Fridag.

11. Oprettelse af Voldgiftsretter til Bilæggelse af Strid mellem Arbejdere og Arbejdsgivere.

12. Fælles Forsvar mod alle, som fornærmer Medlemmerne eller krænker deres Rettigheder.

Efter at Programmet i den saaledes foreliggende Form var vedtaget, valgtes *Fernando Linderberg* til Forretningsfører. Det vedtoges dernæst, at de sammensluttede Foreninger skal bære Navnet: *Dansk Arbejderforbund.* De enkelte Sogneforeninger, som tiltræder Forbundet. skal aarlig yde 10 Øre pr. Medlem til Forbundets Fælleskasse. I førstkommende Februar Maaned afholdes en Generalforsamling, hvortil hver Sogneforening sender mindst 1 Repræsentant og iøvrigt 1 for hver 25 Medlemmer. Denne Generalforsamling vedtager Love og vælger Styrelse for Forbundet. Indtil den Tid henvender man sig i alle Anliggender, Forbundet vedrørende, Afholdelsen af Møder, hvorved man ønsker Forbundets Medvirkning etc., til Forretningsføreren, *Fernando Linderberg*, Hospitalsvej 4, Frederiksberg, eller, hvis man i særlige Tilfælde maatte foretrække det, til Formanden, *Hans Rasmussen*, Viemose, Kallehave.

Boganmeldelse.

Sangbog for den danske Folkehøjskole ved *Jens Bek* og *Johan Laursen.*

Vi har smaa Sangbøger nok, og vi har én, som er for stor, nemlig den tre Bind stærke, der for en Del Aar siden udsendtes fra Askov, Testrup og Vallekilde Højskoler; den er for stor til de Penge, vi har; ellers kan den være god nok. Jens Bek og N. Johan Laursen byder os 533 velvalgte Sange i godt Udstyr og til en lempelig Pris, saa der er al Grund til at ønske deres Sangbog god Afsætning. Baade Folkehøjskoler og Foredragsforeninger vil i denne nye Sangsamling kunne finde det, de ønsker at synge. — I Reglen da.

Regnehæfter til Skolebrug. Udgivne af *R. J. Holm* og *K. N. Kristjansen*, Jælling. Konrad Jørgensens Forlag.

Folk har sagtens ikke Lyst til at læse en lang Omtale af en Regnebog. Vi byder derfor ind paa en kort. Et saa *forstandigt* Hjælpemiddel i Regning skal man lede længe om. *Det er skrevet paa godt Dansk, det holder sig til den Virkelighed, Børn kjender*, og det gaar frem *i en ypperlig Orden.* Tre Hæfter til 20 Øre hvert.

Tune Landboskole
aabnes 5. Novbr. med en **Højskoleafdeling** og 2 **Landbrugsafdelinger,** den ene med 5 Maaneders Kursus. Skoleplanen tilsendes og nærmere Oplysning meddeles af *A. Svendsen.* Tune pr. Taastrup.

Præliminæreksamen.
Ny Elever modtages helst d. 5. Novbr. Den maanedlige Betaling er 15 Kr. Undervisningsanstalten **„Kjøbenhavn"** Stockholmsgade 7.
Ærbødigst
H. P. Rasmussen.

Carl & P. Petersens
Præliminærexamens-Kursus,
Nyt Loale: Nørrebrogade 44, Kjøbenhavn, N.
Paa vore forskjellige Hold indmeldes til enhver Tid Elever med saadan Forberedelse, at Examen ønskes paa mindre end 2 Aar. Uforberedte Elever optages i Januar.

Slagtede Grise, Gæs og Vildt
samt Smør, Ost og Æg m. m. modtages til Forhandling i min Kommissionsforretning. Ved min Forretnings Bekendthed og heldige Beliggenhed, opnaas gjærne god Pris, og Afregning sendes da straks.
H. P. Nielsen,
Madsen & Pedersens Eftf.
Kompagnistræde 14,
KJØBENHAVN. K.

En Pige, som kan læse med vore Børn og hjælpe til i Huset, kan faa Plads til November (det var ønskelig om Vedkommende kunne synge). Gaardmand *Ole Nielsen,*
Stenstrup ved Næstved.

Undertegnede anbefaler sit velassorterede Lager af reelle Vine, Rom, Cognac, Punchessentser & Likører.
Særlig anbefales en mild og styrkende
hvid Oportovin
som fortrinlig for saadanne Syge, hvem Lægerne tilraader at drikke Vin.
Pris pr. 1/1 Btl. 2 Kroner.
Peter Buch,
Halmtorvet 8, Kjøbenhavn V.

Brokbaand, Suspensorier,
Mavebælter, Moderbandager, Menstruationsbind, Urin- og Navle-Bandager, Douche-Apparater, Clysopumper, Indaandings-Apparater, Respiratorer, Høre-Rør, Isposer, Mælkesugere, Elastiske Strømper, alle Sorter Bind, alle Slags Sprøjter, Luft- og Vandpuder sælges og udlejes, **Underlag til Sygesenge,** Stikbækkener, Elastik, Knive og Saxe, Forbindkasser, **Sygeplejeartikler** og **Forbindstoffer** m. m. tilbydes i stort Udvalg af
Th. Bjering,
Etablissement for Sygepleje-Artikler,
1, Frederiksberggade 1,
„Røde Kors", ved Siden af Apotheket.

Enhver Sit.

Redaktører: Henning Jensen og Kristensen-Randers.

„Enhver Sit" behandler politiske, sociale og kristelige Spørgsmaal.
Udgaaar hver Torsdag Aften til en Pris af 1,25 Øre Kvartalet.
Demokratiske Foreninger, som bestiller et større Antal Eksemplarer, faar Rabat
Bekjendtgjørelser 10 Øre Linjen. Rabat gives for Bekjendtgjørelser, der indrykkes mindst tre Gange.
Bladet kan bestilles hos Landpostbudene eller paa Postkontoret.

Ansvarhavende Redaktør **Henning Jensen.** Trykt hos Rasmussen & Olsen. — Kbhvn.